

ÒBIT

Te'n recordes, Xavier?

RAMON MORELL
ECONOMISTA

Sí, HAN passat molts anys, pràcticament més de mig segle, però segur recordes les xerrades llargues que teníem amb altres amics, també molt volguts, quan en els últims anys del franquisme no hi havia dia que no parléssim del futur polític del país i, sobretot, de la nostra estimada Lleida, reunions que amb l'arribada a la capital del Joaquim Arana es van multiplicar a nivell grupal.

Segur que tens a la memòria com ens llegíem i estudiàvem les lleis i normatives més importants, des de les de règim local a les d'urbanisme passant per les polítiques de parlaments europeus. Gairebé diria que no teníem temps de res més.

A nivell professional, fa ara 43 anys, segur que et fa gràcia pensar en la presentació, a la llavors sala d'actes de la Fira de Sant Miquel, del treball que conjuntament amb l'Ignasi Aldomà vam fer dins de la col·lecció d'estudis comarcals de la, en aquell temps, Caixa de Catalunya, del nostre Segrià. La sorpresa que ens vam emportar quan el Fabià Estapé, que va presentar l'estudi, ens va dir off de record que no era imminent, però que el Maradona acabaria fitxant pel Barça.

Mort el dictador i amb el

nou ajuntament, tu vas entrar al consistori i jo vaig passar a la Generalitat substituint, precisament, l'Antoni Siurana al capdavant dels serveis territorials d'Urbanisme. Però els nostres contactes continuaven. Recordaràs les trobades a Torres de Segre a casa dels Siurana amb el Víctor i, sobretot, l'aperitiu a la bodega ("bodega") que llavors regentava el Sr. Vera. Quan sortíem per anar a dinar, la meitat del món ja estava arreglat.

Tu em deies que no, però jo et deia que tenia tota la raó del món. Et deia que eres l'home més ric de Lleida, no tant pels teus ingressos com per les teves mínimes despeses. La teva mare tenia la gran delicadesa de pagar-te els teus petits vicis, per exemple, el tabac i el Calvados, i com que no tenies car-

net de cotxe, sempre anaves de copilot. El fet de no gastar en benzina et feia més ric que tots nosaltres. Aquella generació, Manel Lladonosa, Víctor Siurana, Quim Ureña, no teníeu carnet de conduir. Bé, el Víctor se'l va treure de gran, però al cap de molt pocs dies va tenir un accident a la Rambla i no va conduir mai més.

Vam coincidir uns anys a l'ajuntament, però en edificis diferents i amb feines també de molt poca semblança, els compartiments estancs de l'administració van impedir la nostra aproximació. Posteriorment, van aparèixer diferències polítiques, però mai van suposar trencar l'amistat de tants anys.

Eres el típic "gentleman" anglès amb el qual no et podies enfadar i, per tant, podíem estar d'acord o en desacord, però el respecte era mutu. Ara jubilats tots dos, aprofitarem la IA per continuar parlant del que vulguis, però jo sí que et demanaré una cosa, que m'aconsellis i m'ensenyis música clàssica. El teu posat anglosaxó no era només de posat, era també de total contingut.

Prepara per a la setmana

que ve la primera conversa utilitzant la IA. Per fer-la llarga i per debatre de veritat, jo t'ofereixo que dialoguem sobre l'estabilitat política del govern a Madrid a partir dels acords entre PSOE i partits independentistes catalans. Si vols que t'envii el projecte de la llei d'amnistia i els acords PSOE-Junts i PSOE-ERC, m'ho dius i immediatament els tindràs. Ah! Brindarem amb una copa de Calvados.

T'ofereixo que dialoguem sobre l'estabilitat política del govern a Madrid a partir dels acords entre PSOE i partits independentistes catalans

